

ABBI
GLINES

*Αν έχεις βρεθεί Στα βαθιά
υπάρχει τρόπος να συνεχίσεις;*

Στα
Ουράνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ABBI GLINES

Στα ουράνια

Μετάφραση
Νίκη Προδρομίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *NEVER TOO FAR*

Συγγραφέας: Abbi Glines

Μετάφραση: Νίκη Προδρομιδου

Διόρθωση: Αντωνία Γουναροπούλου

Copyright © 2014 by Abbi Glines

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-332-9

*Για όλες τις αναγνώστριες
που έχουν πέσει θύματα
της καψού-Ρας.*

Ρας

Πριν από 13 χρόνια...

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα κι έπειτα ένα αχνό σούρσιμο ποδιών στο πάτωμα. Η καρδιά μου ήταν ήδη σφιγμένη. Η μαμά με είχε πάρει τηλέφωνο απ' τον δρόμο της επιστροφής, μου είχε πει τι είχε κάνει και με είχε ενημερώσει ότι θα έβγαινε να πει ένα ποτό με φίλους, επειδή το είχε ανάγκη. Σ' εμένα έπεφτε ο κλήρος να παρηγορήσω τη Ναν. Η μαμά μου δεν άντεχε όλο αυτό το άγχος. Τουλάχιστον έτσι μου είπε, όταν με πήρε τηλέφωνο.

«Ρας;» ακούστηκε η φωνή της Ναν μ' ένα αναφιλητό. Έκλαιγε.

«Εδώ είμαι, Ναν» είπα και σηκώθηκα από το πουφ όπου καθόμουν, σε μια γωνιά του δωματίου. Αυτή ήταν η κρυψώνα μου. Σ' αυτό το σπίτι χρειαζόσουν οπωσδήποτε κρυψώνα. Αν δεν είχες, μπορούσαν να σου συμβούν άσχημα πράγματα.

Οι κόκκινες μπουκλες της Ναν είχαν κολλήσει στα βρεγμένα της μάγουλα. Τα χείλη της έτρεμαν, καθώς με κοιτούσε με αυτά τα θλιμμένα μάτια της. Σπάνια τα έβλεπα χαρούμενα. Η μητέρα μου της έδινε προσοχή μόνο όταν ήθελε να την ντύσει και να τη στολίσει για να την παρουσιάσει στον κόσμο. Κατά τα άλλα την αγνοούσε. Μόνο εγώ έδινα σημασία στη

Ναν. Έκανα ό,τι μπορούσα για να μη νιώθει ανεπιθύμητη.

«Δεν τον είδα. Δεν ήταν εκεί» ψιθύρισε και της ξέφυγε πάλι ένα αναφιλητό. Δεν χρειαζόταν να ρωτήσω για ποιον μιλούσε. Ήξερα. Η Ναν ρωτούσε συνέχεια για τον πατέρα της. Κάποια στιγμή η μαμά κουράστηκε, οπότε αποφάσισε να την πάει να τον δει. Μακάρι να μου το είχε πει. Μακάρι να είχα πάει μαζί της. Έσφιξα θυμωμένος τις γροθιές μου, βλέποντας την απελπισμένη όψη της Ναν. Αν πετύχαινα ποτέ αυτόν τον άντρα, θα του έριχνα μπουνιά στα μούτρα. Ήθελα να τον δω μες στα αίματα.

«Έλα εδώ» της είπα, απλώνοντας το χέρι μου και παίρνοντας την αδερφούλα μου στην αγκαλιά μου. Αυτή τύλιξε τα χέρια της γύρω από τη μέση μου και με έσφιξε δυνατά. Κάτι τέτοιες στιγμές μου κοβόταν η ανάσα. Δεν άντεχα να σκέφτομαι τι ζωή είχε καταδικαστεί να ζει η αδερφή μου. Τουλάχιστον εγώ ήξερα ότι ο δικός μου πατέρας με ήθελε· περνούσε χρόνο μαζί μου.

«Έχει άλλες κόρες. Δύο κόρες. Και είναι... όμορφες. Τα μαλλιά τους είναι αγγελικά. Και η μαμά τους τις αφήνει να παίζουν έξω, στο χόμα. Φορούσαν παπούτσια του τένις. Βρόμικα». Η Ναν ζήλευε τα βρόμικα παπούτσια του τένις. Η μητέρα μας δεν της επέτρεπε να έχει ατέλειες. Δεν της είχε αγοράσει ποτέ παπούτσια του τένις.

«Αποκλείεται να είναι πιο όμορφες από σένα» τη διαβεβαίωσα. Το πίστευα πραγματικά.

Η Ναν ρούφηξε τη μύτη της και με άφησε. Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι και με κοίταξε με τα μεγάλα πράσινα μάτια της. «Είναι. Τις είδα. Είδα στον τοίχο φωτογραφίες με τα δυο κορίτσια κι έναν άντρα. Αυτές, τις αγαπάει... Εμένα, όχι».

Στα ουράνια

Δεν μπορούσα να της πω ψέματα. Είχε δίκιο. Ο πατέρας της δεν την αγαπούσε.

«Είναι βλάκας με περικεφαλαία. Έχεις εμένα, Ναν. Θα έχεις πάντα εμένα».

Μπλερ

Σήμερα...

Είκοσι πέντε χιλιόμετρα έξω απ' την πόλη ήταν καλά. Κανείς στο Σάμιτ δεν πήγαινε τόσο μακριά για να βρει φαρμακείο. Εκτός, βέβαια, κι αν ήταν δεκαεννιά χρονών και ήθελε να αγοράσει κάτι χωρίς να το μάθει όλη η πόλη. Στο μικρό Σάμιτ της Αλαμπάμα, αν έπαιρνες κάτι από το φαρμακείο, θα το μάθαιναν όλοι μέσα σε μία ώρα. Ιδίως αν ήσουν ανύπαντρη και αγόραζες προφυλακτικά... ή τεστ εγκυμοσύνης.

Άφησα το κουτί με τα τεστ εγκυμοσύνης στον πάγκο κρατώντας το βλέμμα μου κατεβασμένο. Δεν μπορούσα να κοιτάξω στα μάτια την υπάλληλο. Δεν ήθελα να μοιραστώ με μια άγνωστη τον φόβο και τις ενοχές που σίγουρα θα καθρεφτίζονταν στο βλέμμα μου. Ούτε καν στον Κέιν το είχα πει. Αφού έδιωξα τον Ρας από τη ζωή μου, πριν από τρεις εβδομάδες, είχα αρχίσει πάλι σιγά σιγά να περνάω όλο τον χρόνο μου με τον Κέιν. Ήταν εύκολο. Δεν με πίεζε να μιλήσω· αν, όμως, ήθελα να μιλήσω γι' αυτό το θέμα, με άκουγε.

«Δεκαέξι δολάρια και δεκαπέντε σεντς» είπε η κυρία που στεκόταν από την άλλη πλευρά του πάγκου. Διέκρινα έναν τόνο ανησυχίας στη φωνή της. Δεν μου έκανε εντύπωση. Αυτή η αγορά της ντροπής ήταν ο φόβος κι ο τρόμος όλων

των έφηβων κοριτσιών. Της έδωσα ένα εικοσαδόλαρο χωρίς να σηκώσω το βλέμμα μου από το σακουλάκι που είχε αφήσει μπροστά μου. Εκεί μέσα βρισκόταν η απάντηση που ήθελα, κι αυτό με τρομοκρατούσε. Μου ήταν πιο εύκολο να μη δίνω σημασία στο γεγονός ότι είχα δύο εβδομάδες καθυστέρηση και να προσποιούμαι ότι δεν τρέχει τίποτα. Όμως έπρεπε να μάθω.

«Ορίστε τα ρέστα σου· τρία δολάρια και ογδόντα πέντε σεντς» είπε η γυναίκα, απλώνοντας το χέρι της.

«Ευχαριστώ» μουρμούρισα, παίρνοντας το σακουλάκι και τα ρέστα.

«Ελπίζω να πάνε όλα καλά» πρόσθεσε η γυναίκα με καλοσυνάτο ύφος. Σήκωσα το βλέμμα μου και συνάντησα ένα ζευγάρι ζεστά, καστανά μάτια. Μου ήταν ξένη, δεν την είχα δει ποτέ ξανά, όμως εκείνη τη στιγμή η σκέψη ότι και κάποιος άλλος ήξερε τι περνούσα με έκανε να νιώσω καλά. Δεν ένιωθα πια τόσο μόνη.

«Κι εγώ» απάντησα και, κάνοντας μεταβολή, πήγα προς την πόρτα και βγήκα πάλι στον καυτό καλοκαιρινό ήλιο.

Ούτε δυο βήματα δεν είχα κάνει στο πάρκινγκ, όταν το βλέμμα μου έπεσε πάνω στον Κέιν, ο οποίος είχε στηριχτεί στο φορτηγάκι μου, από την πλευρά του οδηγού, και περίμενε, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του. Το γκριζο καπελάκι του μπέιζμπολ που φορούσε είχε πάνω ένα κεφαλαίο Α –από το Πανεπιστήμιο της Αλαμπάμπα–, ενώ το γείσο του ήταν τραβηγμένο αρκετά χαμηλά, κρύβοντας το βλέμμα του.

Σταμάτησα και τον κοίταξα. Δεν γινόταν να πω ψέματα. Ήξερε ότι δεν είχα έρθει εδώ για να αγοράσω προφυλακτικά.

Οπότε, μόνο ένα πράγμα έμενε. Παρ' ότι δεν μπορούσα να δω το βλέμμα του, ήξερα... ότι ήξερε.

Κατάπια τον κόμπο που είχε καθίσει στον λαιμό μου απ' το πρωί – απ' τη στιγμή που μπήκα στο φορτηγάκι μου και βγήκα από την πόλη. Τώρα πια, εκτός από μένα και την άγνωστη υπάλληλο του φαρμακείου, ήξερε και ο καλύτερός μου φίλος.

Ξεκίνησα απρόθυμα να πηγαίνω προς το μέρος του. Θα μου έκανε ερωτήσεις στις οποίες θα έπρεπε να απαντήσω. Έπειτα απ' όσα είχαν συμβεί τις τελευταίες εβδομάδες, όφειλα να του δώσω μια εξήγηση. Όφειλα να του πω την αλήθεια. Όμως πώς θα του εξηγούσα;

Όταν έφτασα κοντά του, σταμάτησα. Πάλι καλά που το καπέλο του έκρυβε το πρόσωπό του. Θα μου ήταν πιο εύκολο να του εξηγήσω, αν δεν έβλεπα τις σκέψεις που περνούσαν απ' το βλέμμα του.

Μείναμε κι οι δύο σιωπηλοί. Ήθελα να μιλήσει πρώτα αυτός, όμως αφού πέρασε αρκετή ώρα και ο Κέιν δεν είπε τίποτα, κατάλαβα ότι ήθελε να κάνω εγώ την αρχή.

«Πώς ήξερες πού είμαι;» τον ρώτησα τελικά.

«Μένεις με τη γιαγιά μου. Είδε ότι φερόσουν περίεργα και, όταν έφυγες, με πήρε τηλέφωνο. Ανησύχησα» απάντησε.

Τα μάτια μου ήταν έτοιμα να γεμίσουν δάκρυα. Όχι, δεν θα έκλαιγα γι' αυτό. Αρκετά είχα κλάψει. Σφίγγοντας πάνω μου το σακουλάκι με τα τεστ εγκυμοσύνης, ίσιωσα τους ώμους μου. «Με ακολούθησες» είπα. Δεν ήταν ερώτηση.

«Φυσικά και σε ακολούθησα» απάντησε. Έπειτα κούνησε το κεφάλι του και τράβηξε το βλέμμα του. «Θα μου το έλεγες, Μπλερ;»

Θα του το έλεγα; Δεν ήξερα. Δεν το είχα σκεφτεί. «Δεν

ξέρω ακόμη αν υπάρχει κάτι να σου πω» απάντησα με κάθε ειλικρίνεια.

Ο Κέιν κούνησε το κεφάλι του και χασκογέλασε, αλλά με πίκρα. «Δεν ξέρεις, ε; Ήρθες ως εδώ, έκανες τόσο δρόμο, και δεν ξέρεις;»

Ήταν θυμωμένος. Ή μήπως πληγωμένος; Δεν είχε λόγο να είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. «Μέχρι να κάνω το τεστ, δεν μπορώ να είμαι σίγουρη. Έχω καθυστέρηση. Αυτό είναι όλο. Δεν υπήρχε λόγος να σου το πω. Δεν είναι κάτι που σε αφορά».

Ο Κέιν έστρεψε αργά το κεφάλι του προς το μέρος μου. Σήκωσε το χέρι του και τράβηξε προς τα πίσω το καπελάκι του. Τα μάτια του αποκαλύφθηκαν. Και είδα μέσα τους πόνο και δυσπιστία. Δεν ήθελα να δω αυτό. Θα προτιμούσα να έβλεπα ένα βλέμμα επικριτικό. Από μια άποψη, θα ήταν καλύτερα.

«Αλήθεια; Έτσι νιώθεις; Μετά απ' όσα έχουμε περάσει μαζί, στ' αλήθεια έτσι νιώθεις;»

Όσα είχαμε περάσει μαζί ανήκαν στο παρελθόν. Ο Κέιν ήταν το παρελθόν μου. Εγώ είχα περάσει πολλά χωρίς αυτόν. Όσο ο Κέιν χαιρόταν τα μαθητικά του χρόνια στο λύκειο, εγώ πάλευα να κρατηθώ όρθια. Αυτός, δηλαδή, τι ακριβώς νόμιζε ότι είχε περάσει; Σιγά σιγά ο θυμός άρχισε να βράζει στις φλέβες μου. Σήκωσα το βλέμμα μου και τον αγριοκοίταξα.

«Ναι, Κέιν. Έτσι νιώθω. Δεν ξέρω τι ακριβώς νομίζεις ότι έχουμε περάσει μαζί. Ήμασταν κολλητοί, μετά γίναμε ζευγάρι, μετά η μαμά μου αρρώστησε, κι εσύ, επειδή ήθελες να σου παίρνουν πίπες, με απάτησες. Μόνη μου φρόντισα την άρρωστη μητέρα μου. Δεν είχα κανένα στήριγμα. Όταν πέθα-

νε, μετακόμισα. Η καρδιά μου, ολόκληρος ο κόσμος μου, έγι-
ναν χίλια κομμάτια και ξαναγύρισα πίσω. Εσύ στάθηκες στο
πλάι μου. Δεν σου το ζήτησα, όμως το έκανες. Σου είμαι ευ-
γνώμων γι' αυτό, όμως όλα τα άλλα δεν διαγράφονται. Αυτό
δεν μπορεί να αναπληρώσει το γεγονός ότι με εγκατέλειπες
τη στιγμή που σε χρειαζόμουν περισσότερο από ποτέ. Να με
συγχωρείς, λοιπόν, που τώρα ετοιμάζεται πάλι να ανοίξει η
γη κάτω απ' τα πόδια μου και δεν είσαι ο πρώτος άνθρωπος
στον οποίο τρέχω. Δεν το έχεις κερδίσει ακόμη αυτό».

Είχα αναστατωθεί και, παρ' ότι δεν το ήθελα, τα δάκρυα
έτρεχαν στο πρόσωπό μου. Δεν ήθελα να κλάψω, γαμώτο.
Τον πλησίασα και τον έσπρωξα με όλη μου τη δύναμη από
μπροστά μου, για να μπορέσω να πιάσω το χερούλι και να
ανοίξω την πόρτα. Ήθελα οπωσδήποτε να φύγω από κει. Να
φύγω μακριά του.

«Κουνήσου!» φώναξα, προσπαθώντας να ανοίξω την πόρ-
τα, ενώ στήριζε όλο το βάρος του πάνω της.

Περίμενα ότι θα έφερνε αντιρρήσεις. Περίμενα κάτι άλλο,
πάντως όχι να κάνει αυτό που του είχα ζητήσει. Μπήκα στη
θέση του οδηγού και πέταξα το πλαστικό σακουλάκι στη δι-
πλανή θέση, έβαλα μπροστά τη μηχανή και έκανα όπισθεν.
Είδα τον Κέιν να στέκεται ακίνητος στη θέση του. Δεν είχε
κουνηθεί σπιθαμή· ίσα ίσα για να με αφήσει να μπω στο φορ-
τηγάκι μου. Δεν με κοιτούσε. Είχε στυλώσει το βλέμμα του
στο έδαφος, λες και από κει θα έπαιρνε όλες τις απαντήσεις.
Δεν μπορούσα να ασχοληθώ μαζί του εκείνη τη στιγμή. Ήθε-
λα να φύγω το γρηγορότερο δυνατό.

Ίσως δεν έπρεπε να του πω όλα αυτά τα πράγματα. Ίσως
έπρεπε να τα κρατήσω μέσα μου, εκεί όπου τα έθαβα όλα

αυτά τα χρόνια. Όμως ήταν πολύ αργά πια. Με είχε πιέσει τη λάθος στιγμή. Δεν θα ένιωθα άσχημα γι' αυτό.

Φυσικά, δεν μπορούσα να γυρίσω στο σπίτι της γιαγιάς του. Είχε ψυλλιαστεί ότι κάτι έτρεχε. Πιθανότατα ο Κέιν θα την έπαιρνε τηλέφωνο και θα της τα έλεγε. Αν όχι όλη την αλήθεια, τότε κάτι παρεμφερές. Δεν είχα άλλη επιλογή. Θα αναγκάζομουν να κάνω τεστ εγκυμοσύνης στις τουαλέτες κανενός βενζινάδικου. Πόσο χειρότερα θα γίνονταν τα πράγματα;

Ρας

Κάποτε με ηρεμούσε ο ήχος των κυμάτων που σκάνε στην ακτή. Από μικρός συνήθιζα να κάθομαι στη βεράντα και να κοιτάζω το νερό. Πάντοτε με βοηθούσε να βλέπω τα πράγματα πιο θετικά. Όχι πια, όμως.

Το σπίτι ήταν άδειο. Η μητέρα μου και... ο άντρας που ήθελα να καεί στην κόλαση μια για πάντα έφυγαν αμέσως μόλις γύρισα από την Αλαμπάμα, πριν από τρεις εβδομάδες. Ήμουν θυμωμένος, καταρρακωμένος, εξαγριωμένος. Αφού απείλησα τον άντρα με τον οποίο ήταν παντρεμένη η μητέρα μου, τους είπα να φύγουν. Δεν ήθελα να τους βλέπω μπροστά μου. Ήθελα να πάρω τη μαμά μου και να της μιλήσω, αλλά δεν μπορούσα να το κάνω ακόμη.

Δεν μου ήταν εύκολο να συγχωρήσω τη μητέρα μου. Η Ναν, η αδερφή μου, είχε περάσει αρκετές φορές από το σπίτι και με είχε εκλιπαρήσει να μιλήσω στη μητέρα μας. Δεν έφταιγε η Ναν, αλλά ούτε σ' αυτήν μπορούσα να μιλήσω για το συγκεκριμένο θέμα. Μου θύμιζε τι είχα χάσει· τι είχα για λίγο· τι δεν περίμενα ποτέ πως θα έβρισκα.

Ένας δυνατός χτύπος με έβγαλε απ' τις σκέψεις μου. Γύρισα να κοιτάζω και συνειδητοποίησα ότι κάποιος ήταν στην πόρτα. Άκουσα το κουδούνι και μετά κι άλλους χτύπους. Ποιος διάολο ήταν; Από τότε που έφυγε η Μπλερ,

μόνο η αδερφή μου και ο Γκραντ είχαν περάσει απ' το σπίτι.

Αφησα την μπίρα μου στο τραπέζι και σηκώθηκα. Όποιοι κι αν ήταν, το καλό που του ήθελα να είχε πολύ καλό λόγο για να έρθει απρόσκλητος. Διέσχισα το σπίτι, που είχε μείνει καθαρό μετά την τελευταία επίσκεψη της οικιακής βοηθού, της Ενριέτα. Χωρίς πάρτι και κοινωνική ζωή, μπορούσα πιο εύκολα να διατηρώ μια τάξη. Και μου άρεσε καλύτερα έτσι.

Οι χτύποι άρχισαν πάλι, λίγο πριν φτάσω στην πόρτα. Την άνοιξα με δύναμη, έτοιμος να διαολοστείλω αυτόν που χτυπούσε. Όμως έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Δεν περίμενα με τίποτα να δω αυτό το πρόσωπο. Μόνο άλλη μια φορά τον είχα δει στη ζωή μου και τον είχα μισήσει αυτομάτως. Τώρα που τον είχα μπροστά μου, ήθελα να τον πιάσω από τους ώμους και να τον ταρακουνήσω, ώσπου να μου πει πώς ήταν η Μπλερ. Αν ήταν καλά. Πού έμενε. Μόνο, Θεέ μου, να μη μου έλεγε ότι έμενε μαζί του. Αν, όμως, αυτός;... Όχι, όχι, όχι, δεν μπορεί να είχε γίνει αυτό. Δεν θα το έκανε η Μπλερ. Δεν θα έκανε η Μπλερ *μου* κάτι τέτοιο.

Έκανα τα χέρια μου δυο γροθιές.

«Ένα πράγμα θέλω να μάθω» είπε ο Κέιν, ο πρώην της Μπλερ, καθώς τον κοιτούσα έκπληκτος και σαστισμένος. «Εσείς οι δύο...» σταμάτησε και ξεροκατάπιε. «Εσείς οι δύο... *Γαμώτο!*...» Έβγαλε το καπελάκι του μπέιζμπολ που φορούσε στο κεφάλι του και έσυρε το χέρι του μέσα στα μαλλιά του. Πρόσεξα τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του και την κουρασμένη, αποκαμωμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

Η καρδιά μου σταμάτησε. Τον έπιασα απ' το μπράτσο κι άρχισα να τον ταρακουνάω. «Πού είναι η Μπλερ; Είναι καλά;»

«Μια χαρά είναι· δηλαδή... καλά. Άσε με, θα μου σπάσεις το χέρι, που να πάρει» είπε απότομα ο Κέιν τραβώντας το χέρι του. «Η Μπλερ είναι καλά και είναι στο Σάμιτ. Δεν έχω έρθει γι' αυτό».

Και τότε γιατί είχε έρθει; Μόνο ένα πράγμα μας συνέδεε: η Μπλερ.

«Όταν έφυγε από το Σάμιτ, ήταν αθώα. Πολύ αθώα. Εγώ ήμουν η μόνη σχέση που είχε. Ξέρω πόσο αθώα ήταν. Ήμασταν κολλητοί από παιδιά. Η Μπλερ που επέστρεψε δεν είναι ίδια με την Μπλερ που είχε φύγει. Δεν μιλάει γι' αυτό, όμως. Δεν θέλει να μιλήσει. Το μόνο που θέλω να μάθω είναι αν εσύ και αυτή... αν εσείς οι δύο... θα το πω μια κι έξω: Την πήδηξες;»

Το μυαλό μου θόλωσε. Ήθελα να τον σκοτώσω. Είχε ξεπεράσει κάθε όριο. Δεν μπορούσε να μιλάει για την Μπλερ μ' αυτό τον τρόπο. Δεν μπορούσε να κάνει τέτοιου είδους ερωτήσεις, δεν μπορούσε να αμφισβητεί την αθωότητά της. Η Μπλερ ήταν αθώα, που να τον πάρει ο διάολος. Δεν είχε το δικαίωμα.

«Ω ρε πούστη μου! Ρας, έλα, φίλε, άσ' τον κάτω!» άκουσα από μακριά, θαρρείς μέσα από κάποιο τούνελ, τη φωνή του Γκραντ. Όμως η προσοχή μου ήταν απόλυτα στραμμένη στον τύπο που είχα μπροστά μου, καθώς εκείνη τη στιγμή η γροθιά μου ακουμπούσε το πρόσωπό του και το αίμα τινάζοταν απ' τη μύτη του. Αιμορραγούσε. Αυτό ήθελα. Ήθελα να κάνω κάποιον να αιμορραγήσει, γαμώ την τύχη μου.

Δυο χέρια με έπιασαν από πίσω, τυλίχτηκαν γύρω μου και με τράβηξαν. Ο Κέιν οπισθοχώρησε παραπατώντας, με τα χέρια πάνω στη μύτη του κι ένα βλέμμα πανικού στα μάτια –

στο ένα από τα μάτια του, τουλάχιστον· το άλλο είχε αρχίσει να κλείνει από το πρήξιμο.

«Τι διάολο του είπες;» ρώτησε ο Γκραντ από πίσω μου. Ο Γκραντ ήταν αυτός που με είχε αρπάξει και με κρατούσε.

«Μην τολμήσεις να το πεις!» βρυχήθηκα, όταν ο Κέιν άνοιξε το στόμα του για να απαντήσει. Δεν άντεχα να τον ακούω να μιλάει έτσι γι' αυτήν. Ό,τι είχαμε κάνει εγώ κι η Μπλερ δεν ήταν ούτε βρόμικο ούτε κακό. Ήταν κάτι πάνω απ' όλα αυτά. Αυτός έκανε σαν να την είχα καταστρέψει. Η Μπλερ ήταν αθώα. Αφάνταστα αθώα. Κι αυτό δεν άλλαζε, ό,τι κι αν έκανε αυτός.

Ο Γκραντ έσφιξε τα χέρια του γύρω μου και με τράβηξε πάνω στο στήθος του. «Πρέπει να φύγεις τώρα αμέσως. Δεν μπορώ να τον κρατήσω άλλο. Έχει καμιά δεκαριά κιλά περισσότερους μυς από μένα, κι αυτό που κάνω τώρα δεν είναι τόσο εύκολο όσο φαίνεται. Τρέχα, φίλε. Μην ξανάρθεις. Έχεις τύχη βουνό που εμφανίστηκα πάνω στην ώρα».

Ο Κέιν κούνησε το κεφάλι και γύρισε τρεκλίζοντας στο φορτηγάκι του. Ο θυμός είχε αρχίσει να κατακάθεται στις φλέβες μου, όμως τον ένιωθα ακόμη. Ήθελα να τον χτυπήσω κι άλλο. Να σβήσω απ' το μυαλό του κάθε υπόνοια ότι η Μπλερ δεν ήταν τόσο τέλεια όσο όταν είχε φύγει από την Αλαμπάμα. Αυτός δεν ήξερε τι είχε τραβήξει. Την κόλαση που είχε περάσει με την οικογένειά μου. Πώς ήταν δυνατόν να τη φροντίζει αυτός; Η Μπλερ χρειαζόταν εμένα.

«Αν σε αφήσω, θα τρέξεις πίσω από το φορτηγάκι του ή είμαστε εντάξει;» ρώτησε ο Γκραντ χαλαρώνοντας τη λαβή του.

«Εντάξει είμαι» τον διαβεβαίωσα. Ελευθερώθηκα από τα

χέρια του, πήγα και πιάστηκα από την κουπαστή και πήρα μερικές βαθιές ανάσες. Ο πόνος είχε επιστρέψει για τα καλά. Είχα κατορθώσει να τον θάψω, ώστε να νιώθω μόνο ένα αγνό σφυροκόπημα. Βλέποντας όμως αυτό τον χέστη, τα θυμήθηκα πάλι όλα. Θυμήθηκα εκείνη τη νύχτα. Που δεν θα κατάφερα ποτέ να ξεπεράσω. Τη νύχτα που θα με σημάδευε για πάντα.

«Να ρωτήσω τι διάλογο έγινε ή θα με αρχίσεις κι εμένα στα μπουνίδια;» ρώτησε ο Γκραντ φροντίζοντας να απομακρυνθεί λίγο από κοντά μου.

Ήταν αδερφός μου με όλη τη σημασία της λέξης. Οι γονείς μας είχαν παντρευτεί όταν ήμασταν παιδιά. Έμειναν μαζί αρκετό καιρό, οπότε είχαμε τον χρόνο να δημιουργήσουμε έναν δυνατό δεσμό μεταξύ μας. Παρ' ότι η μαμά μου είχε παντρευτεί άλλες δυο φορές από τότε, ακόμη θεωρούσα τον Γκραντ οικογένειά μου. Ήξερε τι συνέβαινε στη ζωή μου, οπότε κατάλαβε ότι όλο αυτό είχε να κάνει με την Μπλερ.

«Ήταν ο πρώην της Μπλερ» απάντησα χωρίς να τον κοιτάξω.

Ο Γκραντ καθάρισε τον λαιμό του. «Και... τι; Ήρθε εδώ για να κοκορευτεί; Ή του έκανες τη μούρη κρέας μόνο και μόνο επειδή την ακούμπησε κάποτε;»

Και τα δύο. Και τίποτα απ' τα δύο. Κούνησα το κεφάλι μου. «Όχι. Ήρθε εδώ και άρχισε να ρωτάει για μένα και την Μπλερ. Πράγματα που δεν τον αφορούσαν. Ρώτησε το λάθος πράγμα».

«Α, μάλιστα. Τώρα κατάλαβα. Πάντως το πλήρωσε ακριβώς, ο τύπος. Πέρα απ' το πρησμένο μάτι, θα έχει μάλλον ασορτί και μια σπασμένη μύτη».

Τελικά σήκωσα το κεφάλι μου και κοίταξα τον Γκραντ. «Σ' ευχαριστώ που με συγκράτησες. Μου τη βίδωσε».

Ο Γκραντ κούνησε το κεφάλι του και άνοιξε την πόρτα. «Έλα. Πάμε να δούμε το ματς και να πιούμε καμιά μπίρα».

ABBI GLINES

Στα Ουράνια

Ο Ρας είχε ένα μυστικό που της διέλυσε τη ζωή.

Όλος ο κόσμος της έγινε σε μια στιγμή ένα μεγάλο ψέμα.

Η Μπλερ δεν μπορεί να πάψει να τον αγαπάει αλλά δεν έχει και τη δύναμη να τον συγχωρήσει.

Το μόνο που της απομένει είναι να επιστρέψει στο σπίτι της και να προσπαθήσει να φτιάξει ξανά τη ζωή της. Αλλά σύντομα η μοίρα θα της ανατρέψει με απόλυτο τρόπο κάθε σχέδιο...

Τι κάνεις όταν αυτός που δεν μπορείς να εμπιστευτείς είναι ο μόνος που μπορεί και δικαιούται να σε στηρίξει;

Κρύβεσαι, ψεύδεσαι, εξαφανίζεσαι και προσεύχεσαι να μη βγουν στο φως οι αμαρτίες σου...

*Μια εκρηκτική και απρόβλεπτη ιστορία που θα σας στείλει
από τα βαθιά... στα ουράνια!*

ISBN 978-960-569-332-9

9 789605 693329

Κωδ. μηχ/σης 25.066

www.epbooks.gr